

ВІЛЛОВДЖИН ПАРКЕР — вихованка цирку і права рука Ліліан Пентекост. Знайомиться з усіма принадами і труднощами професії детектива.

ЛІЛІАН ПЕНТЕКОСТ — видатна нью-йоркська детективка. Нogi не так добре її носять, як колись, але сталевих лещат її проникливого розуму варто остерігатись.

АЛІСТЕР КОЛІНЗ — сталеливарний магнат і безжальний глава сім'ї. Трішки більше року тому він узяв револьвер і поставив крапку у своєму житті.

АБІГАЙЛЬ КОЛІНЗ — матріарх сім'ї Колінзів. Хтось зіпсував їй гелловінську вечірку, забувши Абігайль до смерті кришталевою кулею.

РЕБЕККА КОЛІНЗ — донька Ала та Абігайль. Смілива, вродлива й непересічна світська панянка.

РЕНДОЛЬФ КОЛІНЗ — брат-близнюк Ребекки. Прагне посісти місце свого батька і вважає, що варто тримати сестру під контролем.

GARRISON VOLLES — хрещений батько Ребекки й Рендольфа, а також чинний генеральний директор компанії «Collins Steelworks and Manufacturing». Стверджує, що прагне знайти вбивцю Абігайл, але то можуть бути лише порожні слова.

АРІЕЛЬ БЕЛЕСТРЕЙД — медіумка й духовна наставниця з Верхнього Іст-Сайду. Запевняє, що може розмовляти з мертвими, але от який її власний стосунок до певних смертей?

НІА ВОТКІНС — колишній університетський всезнайко, який став помічником Аріель Белестрейд. Наскільки ретельно він наслідує свою хазяйку?

ОЛІВІЯ ВОТЕРГАУС — добродушна професорка, захоплюється окультизмом. Її одержимість Аріель Белестрейд може виявитися чимось більшим за науковий інтерес.

ДЖОН МЕРЕДІТ — пошрамований у бійках задирака, який уже багато років керує заводом. Ображений на весь світ і озлоблений на сімейство Коллінзів.

ДОРА САНФОРД — давно працює в Коллінзів куховаркою. Залюбки вибовкає сімейні таємниці.

ДЖЕРЕМІ САНФОРД — дворецький Коллінзів. Уміє берегти сімейні таємниці з незворушним обличчям.

ЕЛЕАНОР КЕМПБЕЛЛ — куховарка й економка Ліліан Пентекост. Дбайлива, віддана, та з нею краще не жартувати.

ЛЕЙТЕНАНТ НАТАН ЛАЗЕНБІ — один із найкращих у поліційному управлінні Нью-Йорка. Не варто його недооцінювати. Готовий дати Пентекост і Паркер рівно стільки мотузки, щоб вони змогли затягти зашморг на шиї вбивці. Або на власних шиях.

РОЗДІЛ 1

Коли я познайомилася з Ліліан Пентекост, то мало не проломила їй голову обрізком свинцевої труби.

Я взялася відпрацювати кілька змін сторожем будмайданчика на Західній 42-й вулиці. Чимало артистів мандрівного цирку Гарта й Галловей шукали собі таку хаптуру, коли ми приїждили до якогось великого міста. Підробіток уночі або у вихідний, поміж виступами. Можна відразу отримати платню.

У ті роки такої роботи не бракувало. Більшість чоловіків, які зазвичай виконували її, подалися за океан у надії застрелити Гітлера. А коли конче потребуєш бодай якогось працівника, згодиться навіть двадцятилітня циркачка.

Тим паче що й робота не потребувала багато розуму. Таке й дурневі до снаги. Обходити загороджену територію з одинадцятої вечора до світанку і стежити, щоб ніхто не переліз через паркан. Якби хтось таки насмівився, я мала зчинити тривогу, кричати і проганяти зайду. Якщо нахаба не схоче піти по-доброму, треба привести копа.

Принаймні так я *повинна була б* діяти. Проте Мак-Клоскі — тамтешній виконроб, який платив мені за працю, — був іншої думки.

— Якщо спіймаєш кого на гарячому, добряче відколошмать його оцим, — сказав він, посмикуючи засмальцьовані вуса. *Оцим* був обрізок свинцевої труби у два фути завдовжки. — Отримаєш додатковий долар. Покажи, хто тут господар.

Біс його знає, кому я мала показувати, хто тут господар. Та й не певна, чи було на тому будівельному майданчику що поцупити. Будівництво нещодавно розпочалось, і там була хіба здоровенна яма завбільшки з половину міського кварталу. Кілька дощок, якісь труби, може, трохи інструментів, але нічого цінного, що могло би привабити крадіїв. Так близько від Таймсквер я могла чекати хіба пияків, які шукали, де б виспатися.

Я думала провести там кілька нудних ночей, заробити кілька баксів і після зміни повернутися до Брукліну, щоб підготуватися до виступу. А ще сподівалася викроїти трохи часу наодинці — прочитати детектив, знайдений на газетній ятці в кінці вулиці. Або кілька годин поспати в якомусь за-капелку будмайданчика. У постійних мандрах спокійно поспати наодинці — особливо не під гуркіт вантажівок чи рикання тигрів, які походжають клітками на подвір'ї цирку, — випадало нечасто.

Дві перші ночі так і минули. Правду кажучи, було трохи самотньо. Може, Нью-Йорк ніколи й не спить, але ті кілька кварталів у самому серці міста між другою і п'ятою ночі дримали. Вулицями люди також не тинялися — принаймні я не чула їх за семифутовим дерев'яним парканом, який оточував будівельний майданчик. А та яма в пів кварталу завбільшки була моторошно мовчазною.

Тому о третій ночі скрип дошки, яку відривали від паркана, пролунав дзвоном.

Серце мало не вискакувало з грудей, коли я схопила обрізок свинцевої труби й почала тихенько обходити яму. Я була в комбінезоні та бавовняній сорочці — м'яка тканина

не шурхотіла. Стерті підшви черевиків були тонюсінькі, і, хоча ступням від того було мало приємності, я могла рухатися безшумно, як тінь. Я підкрадалася до людини, що присіла на краю ями.

Людина взяла жменю землі й висипала крізь пальці. Я хотіла крикнути і сполошити незнайомця, але він був кремезніший за мене. У другій руці тримав щось схоже на палицю чи кийок — явно важче за мій огризок труби. Якщо зчиню шум і приверну увагу чужинця, не певна, що зможу довго протриматися на ногах, щоб завдати удару у відповідь.

Я помалу наближалася. Уже за крок піднесла трубу над головою. Замислилася, що відчую, опустивши її на незнайомця. Чи вийде зробити це настільки майстерно, щоб лише оглушити його? Детективам у бульварних романах це завжди вдавалось. А я, найпевніше, розгрошу йому череп, як сире яйце. У животі щось повільно перевернулося, достоту як тоді, коли я спостерігала за повітряними гімнастами.

Я ще тримала трубу над головою, коли зайда обернувся і глянув на мене.

— Мені б не хотілося отримати серед ночі струс мозку, — сказала вона рівним, ніби туго натягнутий канат, голосом.

Я боялася, що мене зіб'є з ніг кремезний чоловік, а виявилося — жінка. За віком вона годилася мені в матері, її волосся було підібране у вигадливий пучок.

— Вам не можна тут бути, — озвалась я, силкуючись не показати голосом, як стукотіло моє серце.